

Totes les xifres que has de conèixer sobre la desigualtat al món, a l'Estat, a Catalunya i a Barcelona

Informes de bancs, d'ONG o de sindicats demostren l'increment de les diferències econòmiques entre la minoria més rica i la resta de la població, durant la crisi econòmica. L'Estat espanyol és el segon país més desigual de tota la UE, només per darrere de Letònia.

Marc Font

Informes de bancs, d'ONG o de sindicats demostren l'increment de les diferències econòmiques entre la minoria més rica i la resta de la població, durant la crisi econòmica. En els últims anys s'ha produït un empobriment més accentuat entre els qui tenen les rendes més baixes. La desigualtat s'ha situat com un dels principals problemes al món, a l'Estat espanyol, a Catalunya i a la ciutat de Barcelona.

Al món

La crisi no ha colpejat tothom de la mateixa manera. Ni de bon tros. La desigualtat s'ha eixamplat arreu. No és una sensació: és una realitat contrastada. **L'1% més ric acumula el 48,2% de la riquesa mundial**, segons el recent [Global Wealth Report 2014](#), del banc Credit Suisse, i el seu patrimoni no ha deixat de créixer els darrers anys. Només entre el març de 2013 i el març de 2014, els 85 potentats més grans del món van augmentar la seva fortuna en 244.000 milions de dòlars, un 14%, assegura l'informe [Iguals. Acabem amb la desigualtat extrema. És hora de canviar les regles](#), obra d'Oxfam Intermón.

La renda mitjana de l'1% més ric dels Estats Units ha crescut un 125% des del 1992, mentre que la del 99% restant només ho ha fet un 10%, afirma un estudi del [sindicat AFL-CIO](#). Des de l'inici de la crisi, el nombre de milmilionaris —persones amb més de 1.000 milions de dòlars— s'ha més que duplicat i arriba ara als 1.645, segons Oxfam Intermón. En una escala inferior, el treball de Credit Suisse documenta que el darrer any ha crescut en un 24% el volum d'espanyols amb més d'un milió de dòlars.

A l'Estat espanyol

Espanya, **líder en desocupació dins la Unió Europea juntament amb Grècia**, és un dels que més han patit la crisi a Europa i la desigualtat s'hi ha disparat més que en altres països. El 2008, ocupava el tretzè lloc en l'Índex de Desenvolupament Humà de l'ONU, que mesura el benestar basant-se en factors com la salut, l'educació o la desigualtat. El 2013, [ja havia baixat fins a la 27a posició](#). Del 2008 al 2012, l'índex Gini —en què 0 és la igualtat total i 1 la desigualtat absoluta— ha passat del 0,32 al 0,35, [el segon pitjor nivell de tota la UE](#), només per darrere de Letònia.

Cada cop hi ha més pobres, i els que ho són ho són més. L'informe [La desigualtat en crisi: home ric, home pobre](#), presentat al novembre de l'any passat pel sindicat de tècnics d'Hisenda (Gestha), mostra com entre el 2007 i el 2012 **el nombre de persones per sota del llindar de la pobresa ha**

augmentat un 28,8% a l'Estat espanyol —supera els 9,3 milions. No sorprèn tampoc que la població estatal amb problemes per arribar a final de mes hagi passat d'un 10,7% el 2007 a un 16,9% el 2013, segons [l'Institut Nacional d'Estadística](#) (INE).

A Catalunya

Al Principat, la desigualtat s'ha incrementat del 0,294 al 0,326. I, segons l'Idescat, si el 2008 el 20% de la població tenia una renda 4,8 cops superior a la del 20% més pobre, [quatre anys després la diferència ja era de 6,5](#). Entre els territoris on més ha crescut el nombre de persones per sota del llindar de la pobresa hi ha **el Principat (+48,2%) i el País Valencià (+46,4%)**.

El 1976, el president de la tercera entitat bancària espanyola guanyava entre vuit i deu cops més el salari d'un empleat mitjà. **El 2013, el president del Banc Sabadell, Josep Oliu, va cobrar un salari de 2.842.000 euros, és a dir, 7.780 euros el dia**. El salari mínim interprofessional (SMI) és de 645 euros el mes, és a dir, 21,5 euros el dia. Per tant, Oliu, sense comptar-hi els *bonus* o accions que tingui, cobra **370 vegades més que un treballador amb l'SMI**. [El sou mitjà dels 86 consellers catalans d'empreses de l'Ibex-35 és de 366.562 euros anuals](#), segons les dades que les mateixes empreses faciliten a la Comissió Nacional del Mercat de Valors.

A Barcelona

A la ciutat de Barcelona, les diferències també s'han accentuat. Com va evidenciar l'enginyer i estudiant de doctorat a l'IESE Business School Xavi Sobrepere [en un article recent publicat al seu blog](#), els barris més pobres són els que més s'han empobrit des de l'inici de la crisi. **Mentre Pedralbes, el més ric, ha passat d'una renda de 194,7 el 2008 —100 és la mitjana de la ciutat— a una de 240,7 el 2012, Ciutat Meridiana, el més pobre, ha caigut de 58,8 a 37,5**. O, dit d'una altra manera, els habitants del barri de la zona alta han passat de tenir 3,3 cops més renda de mitjana que els de Ciutat Meridiana a 6,4 vegades. En només quatre anys.

Del global al local, la desigualtat és cada cop més incontrolable entre aquell 1% que acumula nivells de riquesa pornogràfics, i la resta de la societat, creixentment depauperada. Canvis en el model econòmic, canviar el sistema fiscal regressiu i, sobretot, garantir una millor redistribució de la riquesa són les possibles solucions que proposen partits polítics d'esquerres. La cada cop més segura sacsejada als mapes polítics espanyol i català s'explica per un cúmul de causes, entre les quals s'ha de tenir en compte el binomi crisi i desigualtat.